

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D.,
ve věci

žalobkyně: **Mgr. V. J.**, narozená „X“,
bytem „X“,
zastoupené advokátkou JUDr. Ladislavou Chládkovou,
se sídlem Dobrovského 1179, 413 01 Roudnice nad Labem,

proti

žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, odbor dopravy a silničního
hospodářství,
se sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,
zastoupeného advokátem Mgr. Vlastimilem Škodou,
se sídlem Řetězová 2, 405 02 Děčín,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 6. 2016, č. j. 2393/DS/2016,
JID: 92427/2016/KUUK/Bla,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím své právní zástupkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 9. 6. 2016, č. j. 2393/DS/2016, JID: 92427/2016/KUUK/Bla, jímž bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Ústí nad Labem, odboru přestupků v dopravě (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 8. 2. 2016, č. j. MM/OK/PD/65931/15, jímž byla

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

žalobkyně shledána vinnou z přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustila porušením ustanovení § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu tím, že dne 27. 7. 2015 v 12:25 hodin, v Ústí nad Labem, ulici Žižkova, jakožto zkušební komisařka dovolila, aby byla v silničním provozu užitá jízdní souprava složená z motorového vozidla tov. zn. Scania, reg. zn. „X“ a přívěsu tov. zn. Krone, reg. zn. „X“, u které došlo k chybnému zapojení, čímž po rozjetí soupravy došlo k rozpojení přívěsu od tažného vozidla, utržení brzdové hadice a zásuvky elektrického zapojení. Za uvedený přestupek byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a dále pak jí byla uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

Žaloba

2. Žalobkyně v žalobě uvedla, že při zjišťování skutkového stavu oba správní orgány naprosto opomněly zohlednit skutečnosti, které uváděla žalobkyně jakožto zkušební komisařka a žadatel o řidičské oprávnění a vycházely pouze z vysvětlení instruktora autoškoly. Skutkový děj byl žalobkyní, žadatelem a instruktorem líčen rozdílně s podstatnými nesrovnalostmi. Žalobkyně a žadatel shodně vypověděli, že spojení soupravy proběhlo řádným způsobem a před zahájením zkoušky byla rovněž učiněna kontrolní jízda. Za sporný bod ve zjištěných skutečnostech považovala vystoupení žadatele z vozidla a přepnutí páky přívěsu z manuálního režimu do automatického režimu vyrovnávání. To vše proběhlo na žádost instruktora autoškoly. Při kontrolním šetření nebyla zjištěna žádná mechanická závada a vozidlo i přívěs byly v dobrém technickém stavu. Žalobkyně se domnívá, že muselo dojít k manipulaci se soupravou ze strany třetí osoby, zvláště pak když žadatel vypověděl, že při přehazování páky nikterak nezasahoval do funkčního zapojení soupravy. Žalobkyně zmínila, že jedinou třetí osobou v průběhu zkoušky byl právě instruktor, z jehož výpovědi správní orgány vycházely. Správní orgány kromě výsledků neprovedly žádné další dokazování, které by objasnilo výše uvedené rozporné skutečnosti, a při svém hodnocení nezdůvodnily, proč neprovedly jiné dokazování a proč vzaly za správné tvrzení instruktora a nikoli její a žadatele.
3. Dle názoru žalobkyně se správní orgány dopustily pochybení, když automaticky dospěly k závěru, že jednáním žalobkyně byla naplněna formální i materiální stránka přestupku, jenž jí je kladen za vinu. Správní orgány se nezabývaly otázkou, proč k rozpojení soupravy došlo, v jakém časovém horizontu k této události došlo stejně jako skutečností, že k rozpojení soupravy nedošlo během zkušební jízdy, ale až poté co instruktor požadoval úpravu páky na přívěsu. Žalobkyně se domnívá, že materiální stránka přestupku tak v žádném případě nemohla být bez prošetření těchto skutečností naplněna, poněvadž v projednávané věci existují natolik významné okolnosti, které vylučují, aby byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti. Závěrečná praktická zkouška byla vykonávána na parkovišti obchodního domu Makro, kde nemohlo dojít k dopravní nehodě, jež by ohrožovala život a zdraví lidí. Navíc existenci škody považuje žalobkyně za relevantní, neboť dosud nebylo doloženo, v jaké výši škoda vznikla. Závěry správních orgánů jsou nedostatečně odůvodněny, neboť z nich není patrné, jak dospěly k závěru, že nehodu zavinila žalobkyně. Účastníkem dopravní nehody při skládání zkoušky z řízení motorového vozidla je primárně řidič vozidla spolu s instruktorem autoškoly, neboť ten odpovídá za odbornost a připravenost řidiče, nikoli zkušební komisař. S ohledem na výše uvedené proto žalobkyně navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Žalovaný předložil k výzvě soudu správní spis spolu s písemným vyjádřením k žalobě, v němž uvedl, že námitky žalobkyně považuje za neopodstatněné. Žalobkyně především vyjadřuje svůj názor na věc, přičemž poukazuje na stanovisko Nejvyššího státního zástupce, které však dle názoru žalovaného nedopadá na projednávanou věc. Žalobkyně v žalobě označila žadatele o řidičské oprávnění již za hotového řidiče, který by měl být natolik připraven, že by již nebyla potřeba jeho přezkušování a případná odpovědnost za vše, co se během přípravy ke zkoušce stane, měla připadnout k jeho tíži. Tak tomu však není. Žadatele o řidičské oprávnění v průběhu výuky připravuje instruktor autoškoly, který nese veškerou odpovědnost, nicméně během závěrečné zkoušky, která je vedena za přítomnosti zkušební komisaře připadá odpovědnost právě na komisaře, jelikož on hodnotí připravenost a rozhoduje o udělení řidičského oprávnění. Tvrzení žalobkyně o nedostatečné přípravě žadatele při manipulaci s vozidlem a následně s jízdou soupravou není možné přijmout jako námitku, protože jak již bylo řečeno otázka připravenosti je předmětem samotné zkoušky a nemůže tak nikterak ovlivnit rozhodnutí správního orgánu ve věci přestupku. Dle názoru žalovaného se žalobkyně pouze snaží vyhnout odpovědnosti za spáchaný přestupek. Žalovaný při rozhodování vycházel z protokolů sepsaných na místě spáchaní přestupku, přičemž zasahující policisté stejně jako posléze správní orgán nemohli předvídat, že žalobkyně bude později tvrdit jiné skutečnosti, proto aby se zbavila odpovědnosti. S ohledem na výše uvedené proto žalovaný navrhl, aby soud žalobu v plném rozsahu zamítl.

Ústní jednání před soudem

5. Při ústním jednání konaném dne 5. 11. 2018 právní zástupkyně setrvala na názoru, že žaloba byla podána důvodně. Vyjádřila přesvědčení, že v předmětné věci došlo k řádnému zapojení jízdní soupravy. K rozpojení jízdní soupravy došlo až poté, co byl uchazeč P. M. vyzván Ing. P., aby z vozidla vystoupil a šel k zadní části jízdní soupravy, kde spolu o něčem hovořili. Žalobkyně trvá na tom, že prováděla vizuální kontrolu zapojení jízdní soupravy, kdy vše na základě vizuální kontroly se jí zdálo v pořádku. Uchazeč nejprve provedl jízdu vpřed, pak couval, pak opět provedl jízdu vpřed, přičemž při zapojování jízdní soupravy došlo k mechanickému zaklapnutí oje v tažném zařízení a také uchazeč zapojil veškerou kabeláž. Z toho důvodu usuzuje, že buď musela být na tažném zařízení nějaká závada, nebo nikoliv a k rozpojení došlo v důsledku aktivity Ing. P., přičemž závadu na tažném zařízení vylučuje pan P. Žalobkyně si není vědoma žádného pochybení, které předcházelo dopravní nehodě, přičemž pro žalobkyni měl takový případ vyústění, že z dotyčné autoškoly musela odejít a nesmí provádět funkci zkušební komisařky u dotyčné autoškoly. Žalobkyně v předmětné věci pracovala podle předpisů a svědomitostí, přičemž jako vždy po uchazečích vyžadovala pečlivost a vědomosti, neboť byla známa v tomto směru svojí velikou přísností. Žalobkyně je přesvědčena, že některé autoškoly si nepřejí, aby vykonávala funkci zkušební komisařky, když několik závěrečných zkoušek uchazečů, u kterých vykonávala funkci zkušební komisařky, dopadly negativně. Má za to, že v předmětné věci jsou stále nevyřešeny a řádně nevysvětleny vlastní okolnosti dopravní nehody, když jízdní souprava uskutečnila jízdu i couvání, k rozpojení jízdní soupravy došlo až na základě zásahu Ing. P. do průběhu zkoušky, kdy uchazeče vyzval, aby z vozidla vystoupil a šel s ním k zadní části jízdní soupravy. Poté, kdy uchazeč se vrátil zpět do kabiny vozidla a s žalobkyní jakkoliv nehovořil, došlo po cca jízdě v délce 1 m pro žalobkyni nepochopitelně k rozpojení jízdní soupravy. Při jednání pak právní zástupkyně žalobkyně navrhla, aby soud ve věci provedl dokazování, a to svědeckými výslechy P. M., Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Ing. P. a J. P. Vedle toho právní zástupkyně žalobkyně navrhla, aby soud provedl dokazování i obrázky (3x listina A4 se šesti obrázky a doprovodným vysvětlujícím textem žalobkyně) obdobných tažných zařízení, která fungují na stejném principu, jako tažné zařízení, které bylo osazeno na jízdní soupravě, v souvislosti s nímž je žalobkyně přestupkově projednávána, kdy toto obrázky předložila soudu k založení do spisu. Dále právní zástupkyně žalobkyně navrhla, aby soud provedl dokazování ilustrativním videozáznamem o spojení jízdné soupravy na webu youtube.com, s tím, že přesná specifikace webové adresy je uvedena na straně 3 předkládaných listin formátu A4.

6. Právní zástupkyně žalovaného pak při tomtéž ústním jednání před soudem naproti tomu nadále navrhovala zamítnutí žaloby pro nedůvodnost, když rozhodnutí správních orgánů obou stupňů byla vydána v souladu s právními předpisy a rovněž byla řádně odůvodněna. K návrhu právní zástupkyně žalobkyně na provedení dokazování, pak zmínila, že s ním nesouhlasí pro nadbytečnost s ohledem na dosavadní průběh přestupkového řízení, a když obrázky a žalobkyní odkazované video jsou jen ilustrativní a nic nedokazují ve vztahu k událostem ohledně předmětné dopravní nehody.

Posouzení věci soudem

7. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanovení § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ustanovení § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobkyně uplatnila v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobkyně je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
8. Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Dne 26. 10. 2015 byl správnímu orgánu I. stupně Policií České republiky, Krajské ředitelství Ústeckého kraje, Územní odbor Ústí nad Labem, Dopravní inspektorát, oznámen přestupek žalobkyně, jehož se měla dopustit dne 27. 8. 2015 ve 12:25 hodin, v Ústí nad Labem, v ulici Žižkova na parkovišti obchodního domu Makro, kdy jako zkušební komisařka dovolila užití jízdní soupravy složené z motorového vozidla tov. zn. Scania, reg. zn. „X“ a přívěsu tov. zn. Krone, reg. zn. „X“, u níž došlo k chybnému zapojení, což vyústilo k rozpojení tažného vozidla a následného utržení brzdové hadice a zásuvky elektrického zapojení. Součástí oznámení byla příslušná fotodokumentace, protokol o nehodě v silničním provozu a fotokopie žádosti o přijetí k výuce a výcviku osoby vykonávající závěrečnou zkoušku.
9. Z úředních záznamů o podání vysvětlení byly zjištěny tyto skutečnosti. Žalobkyně uvedla, že uchazeř P. M. za jejího dozoru a neustálého sledování připojil soupravu, přičemž proběhla kontrola osvětlení soupravy a jejího celkového stavu. Vše se jí zdálo v pořádku. Po zkoušce jízdy a couvání byl uchazeč instruktorem Ing. P. vyzván k vystoupení a úpravě jízdní soupravy. Z jejich rozhovoru dovodila, že šlo o nesprávně seřízenou výšku jízdní soupravy. Žalobkyně zůstala sedět ve voze. Po následném rozjetí došlo k utržení přívěsu. Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Žalobkyně netušila, proč došlo k utržení, neboť vizuálně jí postup uchazeče připadal v pořádku, ale není schopná říct, co se soupravou provedl uchazeč s instruktorem poté, co ona zůstala sedět ve vozidle. Pochybení spatřovala na straně uchazeče a instruktora autoškoly, neboť uchazeč nebyl dostatečně připraven a seznámen s postupem zapojování soupravy. Uchazeč P. M. zasahujícím policistům vyličil průběh události obdobně jako žalobkyně s tím rozdílem, že oba byli instruktorem upozorněni na zapomenutou páku ovládání, která se v té době nacházela v poloze manuálního vyrovnávání přívěsu, ačkoli měla být v poloze automatického vyrovnávání přívěsu. Žalobkyně zůstala ve vozidle, přičemž uchazeč vystoupil a šel upravit páku do správní polohy. Po následném rozjetí došlo k utržení přívěsu. Uchazeč dále uvedl, že zapojení přívěsu bylo provedeno vizuálně dobře, nicméně došlo k chybě při nastavování výšek, čímž nedošlo k zapadnutí zajišťovacího kolíku do ojnice. Přívěs zapojoval před každou výukovou hodinou. Následovalo vyjádření instruktora autoškoly Ing. P., které bylo zcela totožné s vyjádřením uchazeče včetně možné příčiny utržení přívěsu.

10. Při ústním jednání uskutečněném v rámci přestupkového řízení žalobkyně uvedla, že proces zapojování přívěsu ze strany uchazeče P. M. kontrolovala pouze vizuálně a nikoli mechanicky, neboť v jeho postupu neshledala žádnou závadu nebo pochybnost. K rozpojení soupravy došlo až poté, co s ní uchazeč a instruktor autoškoly Ing. P. manipulovali. Žalobkyně neslyšela důvod, pro který instruktor uchazeče vyzval k vystoupení. Ona sama z vozidla nevystoupila a vyplňovala si záznam o jízdě. Je si vědoma, že pokyny uchazeči klade pouze komisař a nikoli instruktor. Po návratu uchazeče zpět do vozu nezjišťovala, co uchazeč se soupravou dělal a aniž by zapojení opakovaně zkontrolovala, dala pokyn k zahájení jízdy, jež skončila utržením soupravy.
11. S ohledem na skutečnosti zjištěné během správního jednání a včetně uskutečněného ústního jednání pak správní orgán I. stupně dne 8. 2. 2016 vydal rozhodnutí č. j. MM/OK/PD/65931/15, jímž byla žalobkyně shledána vinnou z přestupku, jak bylo vymezeno v úvodu tohoto rozsudku. Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství, jakožto odvolací orgán, po postoupení spisu bez dalšího odvolání žalobkyně zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně pravomocně potvrdil.
12. V dané věci se účastníci řízení předně neshodli v otázce, zda byl ve věci náležitě zjištěn skutkový stav věci a zda bylo řádně prokázáno naplnění materiální stránky přestupku. Dále se účastníci neshodli v tom, zda bylo prokázáno zavinění žalobkyně, navíc když případnou odpovědnost za dopravní nehodu by měl nést uchazeč s instruktorem autoškoly a nikoliv žalobkyně. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba není důvodná.
13. Námitku nedostatečně zjištěného skutkového stavu žalobkyně opírala o tvrzení, že žalovaný vycházel pouze z výpovědí osob, jež byly přítomny závěrečné zkoušce, kdy vycházel z výpovědí žadatele a instruktora autoškoly a nebral v potaz ve všech aspektech výpověď i samotné žalobkyně, která důrazně popírala jakékoliv své pochybení.
14. Dle ustanovení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v ustanovení § 2 téhož zákona.
15. Dle ustanovení § 50 odst. 2 věty první a odst. 3 správního řádu podklady pro vydání rozhodnutí opatřuje správní orgán. Správní orgán je povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.

16. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vydáno na základě skutečností zjištěných v průběhu správního řízení, konkrétně z fotodokumentace z místa spáchání přestupku, sdělení zasahujících policistů, podání vysvětlení žalobkyně, žadatele o řidičské oprávnění, instruktora autoškoly a majitele autoškoly a samozřejmě i z výpovědi žalobkyně učiněné při ústním jednání, která se uskutečnila v rámci přestupkového řízení dne 25. 1. 2016. Pro vyhodnocení předmětné žaloby z hlediska její (ne)důvodnosti bylo pro soud stěžejní sdělení žalobkyně učiněné v rámci její svědecké výpovědi o tom, z její strany nedošlo k mechanické kontrole zapojení přívěsu ani následné kontrole, poté co uchazeč P. M. na základě upozornění instruktora autoškoly Ing. P. bez jejího vyzvání a bez její účasti se zapojením přívěsu manipuloval. Pokud správní orgán I. stupně neprovedl další dokazování ve věci, neboť shledal, že v provedeném důkazním řízení nashromáždil dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí, což posléze aproboval i žalovaný v rámci odvolacího řízení, soud se s tímto postupem žalované stzrany ztotožnil. Při učinění tohoto závěru soud přihlížel ke skutečnosti, že žalobkyně byla seznámena se všemi podklady pro vydání rozhodnutí, ničeho nenamítala stejně, jako nenavrhovala provedení jiných důkazních prostředků.
17. V této souvislosti soud považuje za vhodné směrem k žalobkyni poukázat na to, že v řízení o přestupcích jsou správní orgány z úřední povinnosti odpovědné za zjištění skutečného stavu věci a veškerých okolností svědčících ve prospěch i neprospěch obviněného. Vina obviněného tak musí být prokázána způsobem nevzbuzujícím pochybnosti a za tímto účelem musí být vždy provedeny potřebné důkazy. Soud považuje za významné, že žalobkyně v průběhu celého správního řízení nenavrhovala provést doplnění dokazování o další důkazní prostředky, kdy současně nepřednesla žádná konkrétní tvrzení, kterými by zpochybnila dosavadní skutková zjištění správních orgánů, tak aby byly nuceny se jimi zabývat a v dalším řízení je mohly potvrdit nebo naopak vyvrátit. Žalobkyně sice poukazovala na rozpor mezi jednotlivými vyjádřeními jednotlivých osob, které byly přítomny při dotyčné dopravní nehodě (žalobkyně, uchazeč P. M. a instruktor autoškoly Ing. P.), nicméně sama svojí výpovědí nepřímo potvrdila, že právě z její strany došlo k pochybení, když vedle vizuelní kontroly ještě mechanicky nezkontrolovala zapojení přívěsu a poté neprovedla i dodatečnou kontrolu, když si byla plně vědoma, že uchazeč posléze v její nepřítomnosti ještě se zapojením přívěsu manipuloval, než se opětovně rozjel s jízdní soupravou, kdy vzápětí došlo k poškození jízdní soupravy. V těchto skutečnostech soud spatřuje zásadní pochybení žalobkyně, neboť neučinila vše nezbytné tak, aby v mezích svých práv a povinností zajistila řádný průběh závěrečné zkoušky. Mimo to soud nemůže nezmínit, že vyjádření uchazeče/žadatele o řidičské oprávnění a instruktora autoškoly jsou v rozhodných skutečnostech téměř identická, včetně určení pravděpodobné příčiny poškození jízdní soupravy, a nikterak nekolidují s výpovědí žalobkyně v tom směru, že ta vedle vizuelní kontroly ještě mechanicky nezkontrolovala zapojení přívěsu a poté neprovedla i dodatečnou kontrolu, když uchazeč posléze v její nepřítomnosti ještě se zapojením přívěsu manipuloval, než se opětovně rozjel s jízdní soupravou, kdy vzápětí došlo k poškození jízdní soupravy. S ohledem na výše uvedené tak soud neshledal, že by žalovaná strana ve věci nedostatečně zjistila skutkový stav věci. Námitky žalobkyně v tomto směru nejsou jakkoliv důvodné.
18. Pro vyhodnocení předmětné žaloby z pohledu druhého okruhu námitek žalobkyně, tj. prokázání naplnění všech znaků přestupku, má klíčový význam dikce ustanovení § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, které říká, že řidič je kromě povinností uvedených Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

v ustanovení § 4 zákona o silničním provozu povinen užít vozidlo, které splňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem.

19. Dle ustanovení § 35 odst. 4 písm. b) vyhlášky č. 341/2014 Sb., o schvalování technické způsobilosti a o technických podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška o technické způsobilosti“), v případě spojení tažného vozidla s přívěsem nebo dalším přívěsem nesmí mít svisle výkyvná oj přívěsu, v zapojeném stavu, úhlovou odchylku od vodorovné roviny větší jak 10°, přitom poloha oje je dána spojnici s čepů umožňující kývání oje a bodu vlastního spojení s tažným vozidlem.
20. Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí dospěl k závěru, že žalobkyně svým chováním naplnila všechny znaky přestupku, který jí byl kladen za vinu, tj. nejen jeho formální stránku, ale rovněž i materiální stránku. Žalobkyně porušila zákonnou povinnost a umožnila žadateli řídit nesprávně zapojenou jízdní soupravu a svým jednáním tak nepochybně významným způsobem ohrozil bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. Žalobkyně se dopustila pro společnost škodlivého jednání, čímž byla dle názoru správního orgánu I. stupně naplněna materiální stránka přestupku. Žalovaný se k problematice naplnění materiální stránky přestupku v odůvodnění napadeného rozhodnutí vyjádřil obdobně, když uvedl, že žalobkyně porušila povinnost uloženou jí zákonem o silničním provozu, když umožnila jízdu s jízdní soupravou, která nesplňovala technické podmínky, což vyústilo v její rozpojení a následnému poškození. Jednání žalobkyně žalovaný vyhodnotil jako protiprávní a v důsledku škodlivé jednání, kterým došlo k naplnění materiální stránky přestupku. K právě uvedenému soud uvádí, že správní řízení je považováno za jeden celek. Pokud se tedy správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí zabýval naplněním materiální stránky přestupku a žalovaný jej napadeným rozhodnutím aproboval, je zcela zřejmé, že žalovaný vycházel z předpokladu, že naplněním formální stránky přestupku byla rovněž naplněna i materiální stránka přestupku, což ostatně sám žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl.
21. K dané problematice se nejednou vyjádřil Nejvyšší správní soud, který uvedl, že trestnost správních deliktů se řídí obdobnými principy a pravidly, jakými se dosud řídila trestnost trestných činů a proto pro trestnost jednání, které naplňuje formální znaky přestupku, musí být tedy naplněna i materiální stránka deliktu. Za přestupek je považováno takové zaviněné jednání fyzických osob, které naplňuje formální znaky stanovené v zákoně, přičemž jde o takové zaviněné jednání, které porušuje či ohrožuje zájem společnosti být i v nepatrné míře. Lze tedy vycházet z předpokladu, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. Tento předpoklad by však nenastal, za situace, kdy se k jednání, jež naplnilo formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti. V takovém případě by nedošlo k naplnění materiální stránky přestupku a jednání by tak nemohlo být za přestupek označeno. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 137/2011-52, dostupný na www.nssoud.cz)
22. S ohledem na právě uvedené jsou správní orgány povinny zkoumat, zdali určité jednání lze označit za přestupek a tudíž zda došlo k naplnění nejen formálního nýbrž i materiálního znaku přestupku. Za přestupek je považováno zaviněné jednání, které porušuje nebo

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

ohrožuje zájem společnosti, přičemž právě v porušení nebo ohrožení společnosti lze spatřovat materiální stránku přestupku. Zkušební komisař je odpovědný za řádný průběh závěrečného přezkoušení žadatelů o řidičské oprávnění, kdy je povinen dbát nejen na připravenost žadatele po technické a praktické stránce, ale rovněž i na bezpečnost ostatních účastníků silničního provozu. Pokud tedy žalobkyně umožnila jízdu s jízdní soupravou, která nesplňuje technické podmínky, tak nepochybně vystavila sebe, žadatele a ostatní účastníky silničního provozu vzniku nebezpečí. Technické podmínky, které opravňují užít vozidlo v silničním provozu, definují zákon o silničním provozu a vyhláška o technické způsobilosti, přičemž za technicky nezpůsobilé je považováno vozidlo, které pro závady v technickém stavu bezprostředně ohrožuje bezpečnost provozu, poškozuje životní prostředí, není určeným způsobem prokázána technická způsobilost nebo na něm byly provedeny změny v nezaměnitelných identifikátorech. Pod kategorií vozidla mající závady v technickém stavu bezprostředně ohrožující bezpečnost provozu jsou řazena vozidla, jejichž momentální stav bez ohledu na existenci platného osvědčení o technické způsobilosti bezprostředně ohrožuje bezpečnost provozu, např. závada na vozidle ve formě špatného zapojení přívěsu jako tomu bylo v právě projednávaném případě.

23. Postupovala-li žalobkyně v rozporu s ustanovením § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu a naplnila tím formální znaky skutkové podstaty přestupku ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, za něž byla postižena, má se za to, že byl naplněn i jeho materiální znak, ledaže by existovaly zvláštní okolnosti případu, které by snižovaly nebezpečnost jednání natolik, že by materiální znak nebyl naplněn. Tvrzení žalobkyně o tom, že svým jednáním nemohla ohrozit plynulost a bezpečnost silničního provozu, když závěrečné přezkoušení probíhalo v odlehlé části parkoviště obchodního domu Makro, nelze považovat za skutečnost, která by natolik snižovala nebezpečnost jejího jednání, aby nebylo naplněno materiální hledisko přestupku. Žalobkyně tuto skutečnost neměla považovat za způsob, jak se vyhnout odpovědnosti, neboť zcela logicky mohla nastat i situace, kdyby k rozpojení jízdní soupravy došlo až na přilehlé frekventované silnici, na níž měla nepochybně praktická jízdy pokračovat. V takovém případě by způsobené následky mohly být daleko rozsáhlejší, a to ve všech aspektech. Žalobkyně tak svým jednáním naplnila formální i materiální znaky skutkové podstaty přestupku a tudíž správní orgány nepochybily, pokud žalobkyni uznaly vinnou ze spáchání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Soud tak námitku žalobkyně neshledal důvodnou.
24. V rámci posledního okruhu námitek žalobkyně namítala neprokázání jejího zavinění, neboť odpovědnost za způsobenou škodu dle jejího názoru nese instruktor autoškoly a uchazeč/žadatel o řidičské oprávnění, nikoli ona, jakožto zkušební komisařka.
25. Dle ustanovení § 43 odst. 5 zákona č. 247/2000 Sb., o získávání a zdokonalování odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o získávání a zdokonalování odborné způsobilosti“), které říká, že u zkoušky k získání řidičského oprávnění prováděné s výcvikovým vozidlem, které je pouze dvoumístné, se učitel výcviku přímého výkonu zkoušky neúčastní a zkušební komisař přebírá povinnosti učitele autoškoly.
26. Žalobkyně jakožto zkušební komisařka byla povinna znát a dodržovat nejen pravidla silničního provozu, nýbrž i technická pravidla pro zapojování jízdních souprav. Spolu s tím jsou tedy nepochybně spojeny i praktické zkušenosti získané z praxe týkající se reálného mechanického zapojování jízdních souprav. V projednávaném případě bylo

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

řízeno dvoumístné vozidlo, za které měl být připojen přívěs. Žalobkyně se tak v souladu s platnou právní úpravou automaticky stala plně odpovědnou za průběh závěrečné zkoušky a tudíž měla povinnost nejen vizuálně dohlížet, jak si uchazeč při připojování přívěsu počíná, ale rovněž se mechanicky přesvědčit o správnosti provedení připojení. K mechanické kontrole bohužel žalobkyně nepřistoupila a poté co si byla plně vědoma skutečnosti, že uchazeč v její nepřítomnosti s přívěsem dodatečně manipuloval, neučinila následnou bezpečnostní kontrolu a přistoupila k zahájení praktických jízd, které vyústily v rozpojení přívěsu a vzniku majetkové škody.

27. Argumentaci žalobkyně o pochybení na straně uchazeče/žadatele o řidičské oprávnění a instruktora autoškoly, který měl na starost jeho výcvik a který jej nedostatečně připravil, považuje soud za irelevantní, jelikož s ohledem na výše uvedené skutečnosti jednoznačně vyplývá, že šlo o pochybení na straně žalobkyně a nikoho jiného, poněvadž to byla právě ona, kdo měl dbát na řádný průběh závěrečné zkoušky v souladu s platnými zákony, což prokazatelně neučinila. Pokud by uchazeč opravdu nebyl natolik připravený, jak žalobkyně uváděla, nepochybně by se to projevilo již v samotném průběhu připojování přívěsu a nedošlo by ze strany žalobkyně k přistoupení k další části zkoušky, konkrétně praktické jízdě. Soud tak neshledal námitky žalobkyně v tomto směru důvodnými.
28. V předmětné věci soud v intencích ust. § 52 s. ř. s. nepřikročil k dokazování, jak navrhovala právní zástupkyně žalobkyně při jednání soudu (svědecké výslechy 3 osob, ilustrativní videozáznam s obrázky obdobných tažných zařízení), a to pro nadbytečnost, s ohledem na poskytnutou účastnickou výpověď samotné žalobkyně učiněnou v rámci přestupkového řízení a relevantní právní úpravu na případ dopadající, a když obrázky a žalobkyní odkazované video jsou jen ilustrativní a nic nedokazují ve vztahu k událostem ohledně předmětné dopravní nehody, jak správně podotkla právní zástupkyně žalovaného v řízení před soudem.
29. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žádné ze žalobních tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodným. Soud má za to, že skutkový stav lze mít za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu ustanovení § 2 odst. 4 a ustanovení § 3 správního řádu, s tím, že rozhodnutí bylo taktéž přesvědčivě odůvodněno dle požadavků ustanovení § 68 odst. 3 téhož zákona. Vydáním napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu, zákona o silničním provozu ani zákona o přestupcích, a proto soud žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku rozsudku ad I. zamítl.
30. Současně soud podle ustanovení § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku rozsudku ad II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly a navíc je ani nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 5. listopadu 2018

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.